

[Birgitte Husmark]

øge atomsikkerheden i Nordens nærområder, i Østersøområdet og i Rusland. Det gælder på energiområdet, og det gælder på det militære område. Ikke mindst den arktiske konference, der blev holdt i Island i august, bidrog jo til at belyse det helt akutte problem, som vi har både på Kola-halvøen og i Barentshavet. Men også på sundhedsområdet, på institutionsområdet og på det sociale område vil en fællesnordisk indsats være af meget stor betydning.

Vi må derfor have mere klarhed over, hvilke muligheder Nordisk Investeringsbank og Baltisk Investeringsfond har, og hvilke initiativer der er i gang.

Arbejdsløsheden er også til debat, men den har ikke helt den fremtrædende plads, som vi kunne ønske os. Den er blevet gemt, kan man sige, under partigrupperforslag, og dér ligger den så i økonomisk udvalg; men så er det jo igen op til os parlamentarikere at sikre, at der kommer en kvalificeret debat og nogle kraftige anbefalinger til ministerrådet om at tage de nødvendige initiativer.

I det lange forløb om budgetprioriteringerne lykkedes det jo for Sveriges statsminister, Carl Bildt, at få sagt, at det ikke var nødvendigt, at Norden beskæftiger sig med arbejdsløshedsproblemet, for det sker så glimrende i EF-regi. Heldigvis har vores nordiske samarbejdsminister den stik modsatte opfattelse, og det skal han endnu en gang have tak for.

Der er en lang række initiativmuligheder inden for områder som vedvarende energi og affaldsbehandling, der er brug for at styrke nordisk samhandel og nordisk produktion med udgangspunkt i hjemmemarkedene, der er brug for samarbejde om at kontrollere kapitalbevægelser og meget mere. Alle de forslag ligger heldigvis til behandling, og det, der nu er op til økonomiudvalget i Nordisk Råd og til os parlamentarikere, er så at få dem udmøntet i handling.

Det skal så være min slutbemærkning her i første omgang, at der bliver virkelig mange ting at diskutere på Nordisk Råds møde; men det vigtigste er jo at få ministrenes aktive medvirken til at udmønte sig i konkrete resultater.

Aage Brusgaard (FP):

Denne redegørelse handler om status for det nordiske samarbejde forud for Nordisk Råds session. Som helt ny i Nordisk Råd – det er jeg

altså – og førstegangsdelegeret på det felt her i salen havde jeg faktisk troet, at sådan en status remsede alle de positive ting op, som er foregået i Nordisk Råd, altså de ting, der er vedtaget, og som har gavnet de nordiske lande.

Men når man ser redegørelse nr. R 2, er det faktisk ikke meget, der ses tilbage på; det er alene, hvad man ønsker fremover. Det kan selvfølgelig også være udmærket, men jeg vil da håbe, at vores ministre, når de kommer op og svarer, vil gå lidt ind på, hvad vi egentlig har haft ud af det nordiske samarbejde. Jeg tror, at mange – både nyvalgte i Folketinget, blandt journalister og i befolkningen ude omkring – faktisk ikke rigtig ved, hvad der er foregået i Nordisk Råd, og at man har meget, meget svært ved at finde nogle positive ting, som de nordiske lande i fællesskab har gjort. Der er lige det med den nordiske pasunion, den kan vi vel tage med på den positive liste, men ellers tror jeg, at det er meget svært for befolkningen at finde positive træk.

Det skal ikke forstås på den måde, at Fremskridtspartiet ikke mener, at der skal snakkes sammen mellem de nordiske lande om de fælles problemer, vi har. Det mener vi absolut der skal, men vi mener, at man kan gøre det på minister- og regeringsplan, og at Nordisk Råd faktisk er overflødig og burde nedlægges. Det har været vores stilling altid. Det kan selvfølgelig være, at jeg bliver klogere, når jeg kommer med til møderne, men foreløbig er min indstilling i hvert fald, at Nordisk Råd er overflødig.

Noget af det, jeg synes kunne være relevant at tage op både her, men også på sessionen, er de to unionsafstemninger, vi har haft her i Danmark. Det er jo sådan, at en stor del af Folketingets medlemmer prøver at bilde befolkningen ind, at de vil binde os så tæt til de nordiske broderfolk som muligt; men når det kommer til stykket, så vil et stort flertal af folketingsmedlemmerne altså hellere knytte tættere bånd til vore naboer sydpå. Det var jo derfor, at man faktisk truede befolkningen til at indgå i en union med de 11 andre lande, der ligger syd for vores grænse. Befolkningen blev da også i anden omgang skræmt og sagde ja til at indgå i Unionen med de 11 andre, f.eks. lande som Spanien og Italien – altså lande, som befolkningen i Danmark føler ligger os meget fjernere end Norge og Sverige, som vi trods alt slet ikke har en union med.